

Kabaret Moralnego Niepokoju, Jak umiera

Mówiłeś: zawsze, najbardziej na świecie...
To co mówiłeś pamiętam do dziś...
płynęła rzeka, kończył się wrzesień
a Ty się śmiałeś śpiewając mi:
Jak umierać to tylko z miłości
która była, której nie ma, która już nie zdarzy się...
Bo nie kochać to nie żyć po prostu...
to prosto z mostu...to kula w łeb...
I ciągle płynie ta rzeka przeklęta
i wrześnie co roku są dni...
Zapomniałeś? Jak mogłeś nie pamiętać?
a wtedy się śmiałeś, przypomnieć Ci?
Jak umierać to tylko z miłości
która była, której nie ma, która już nie zdarzy się...
Bo nie kochać to nie żyć po prostu...
to prosto z mostu...to kula w łeb...
Już mi się nie śni, nie śni się wreszcie...
nigdy nie znałam i nie chcę Cię znać
miałeś być przymnie i gdzie teraz jesteś?
no proszę, śmieję się! Obiecuj jeszcze raz...
Jak umierać to tylko z miłości
która była, której nie ma, która już nie zdarzy się...
Bo nie kochać to nie żyć po prostu...
to prosto z mostu...to kula w łeb...